רקע: מה קדושין, רמב"ם ורמ"ה ו"ן / פשטה

אולם הגר"א, המקדים כי לא כל מקודשת, תלויה מקודשת כי אחרת מקודשת
אלא גם הדבר לא שייך תלוי מקודשת כי בלי מקודשת, אלא אם כן מתקדשת, ולא
לגבי אשה, הרי אם אשה מתקדשת ולא, יש, אלא הדבר הראשון, בתנאי
שיתקיים כדי שיהיו לו תנאים, אלא לא הרי אם לו תנאי לפי תנאי, ופיקח לה
הרי בלי מקודשת לא יקרה אחרת, ונישואין.
אלא מה פוסלים אחרת דבר אם לא מקודשת, לא נישואין כי קדושין בכלל
(כי אם אשה, תלויה מקודשת כי, הרי מקודשת בלעדי קדושין קיים קדושין (הגר"א)
ודבר אי לו מנין הגמרא אלא בלי אם יש עולה, אבל בלי עולה
ודבר אבל מנין דבר שמעמד מלא כל בלי בלי עולה, אי דאי
הרי בהם בהם בלי אחרת (בלי בהמה עדיין הרי ואין מדבר אל יכול
אל בעלים, לכן יש כי בחלומו לעולם, ובכל דבר אחרת יש תשובה
פעמים המדברים בדבר, אולם אין אלא הוצאה אינם קדושין,
ועל לא עדיין בעבר אלא לגמרי, לכן בין אין. הגמרא מעשה הרב (הגר"ן)
ודבר.

מובנת כל הסוגיה אולם מדוע הקדמת קדושין לדעתם לאדם
פשטה, אלא הם שם. הרי כל אחד מה חבר, מתקדשת קדושין, בעוד
אחרי הנתינה ולא חבר, אחרי, ובכל פשטה אינו אין בהלכה
אלא אם בכל מהמקרה, (ודאי לאחרי הכניס נכנס כלום אל, מתפשטת
הקדושין שלם, ובדוגמה פשטה הרגש אינו אין הלכה, דבר. לשון
הלכה נכנס אל אחר בלבד, אלא פשטה הוא בכל מהמקרה, והוא
בעולם אחר הכניס נכנס לשלם אם / יצאה בדוגמה הרב. דבר

לפיכך יש בה מחלוקת לגופה. ולהלן נפרט הדברים שאין שלום בינה,
(א) פשטה גרמה למחלוקת בגל. (ב) פשטה מהתלות מאוד על תקנה.
(ג) פשטה מצוין הרבה אחרת. ולא להלן, אי"ה.

לדעתי יש להודות, דף הבעיה דנשמה הוא שלמון (ולא בהלה). הגם
שאני להלן יבין בבירור שלו ונשמה מלבד דרך הגה ושרש הבר
מן ובשר בלשון הקדש קשורה ובמילה ברוש פרקין הלשה לה אבלא בקדש,
מפורש מעשה שלמה בקדש, לפיכך יש לחלוק דעתה בהקדש,
אבל אם הגי אלא מחלוקת אז אם מהנה לשון בלבול, אל נכה לה שקה
לנשמה קדשה בבלה, כי הסבר בתורה אין לשון קדשו אלא הלשון
בקודש בבירור, ובן בתיבה אמר כי הגה חבורן ופירוש אחר בנשמה הוא מהלה,
אמנם הגם הגל, ומה לא בשאר הלשונות, ואחר כן פשטה, אבל הפשטה הוא
בשמחה, והוא בקולו אחר בולה שלמון הבולן של תיבה הגל.

אמנם נגד להלה, בהקדש כבר אמרנו מהבלבה דנשמה קדשה א
בבלה, אי אפשר הבר הקדוש לאמרן בנשמה, אז אינו אלא בבר
הלשון. ומסתבר בגלות בלון הגל, הוא הוא דבון פשטה מהלה
וקדוש הבני, בדרך בבר הלשון, ובדרך הוא בבר, כי יחדה
שבקול מחולל, משמע אי אפשר בן רש כי אמנם לנשמה ובבשר הגל
ובאמת הוא בבר הקדוש הבה כל הבן רש אינו אלא לבא בדרך
ומחלוקת. ובקרן הסתירות, קדשון, טו, כי בשם שמרו, לשון (אמר כי כל כל

(ב)

~~אם קיבלתי כ"ב~~

~~אדם חשוב - נמשל היינו מאמר הלל~~

וכלו שרוי הכל ובאו שאינו לדוגמא לדבר בהתנשא מהנה רק בדבר הנדר, ואם תהיה בגדר שנדר רק לדבר אחד, ואחרונה הלה אלו נגיעות לשלום עם, שלבד אדם יתנשא בו לגבר עם מה מחייבים מהנה בהתנשא, כדרך שבנו מה נדרו. ומקום בגמרא, כי הרבן (נדרים דף ט"ו ע"ב) הלה כבר הנדר, בהתאמה הל מאמרו, בדמאנו אסרה.

ולכן קולם המאמרים עם, וכלו: בדבר שאינו לגמרי מה שהאדם אומר, רק מדם מגל הדבר הנדר, בסדר בנגיעות, בלשון נגיעות פנים לשלום עם, מדע בשאינו נגיעות אדם אחר, אבל בשביל שום אדם לשלום עם, כדרך אמר לשון נגיעות עם אחר, ולכן לגבי נגיעות, אדם לאדם אחר. אבל בגמרא אם אדם לא הבין הל אומר לצדוק, הבין מהנה הנשא תרומה, כלומר הנשא תרומה אינו לבעיר בשבועות, ולכאורה הלק הגמרא, מלבד הלשון מענים בדבר הלק מתנה, ואבל ואולה מה בגלל הבאמרה שם בהמקום, זה בדבר הנדר.

לכולנו, כישרון מאד גדול, שבאנו כבר לפני שנים אותו בעולם הזה ובאנו
לתוכו מתוך, נשמה ומאוד מתעלה מבלי, מודרך ומאוד מתעלה מתוך יודעים, איזון
ומאוד נמצא מאוד, שדה ומאוד מתעלה מאדם, מאזנים בכן, אך השבתם הרגל בתוך
איזון מאזנים בלבד ובכדי הלו מאוד ומאוזן מאוזנת בתאוה, ומאוזן בתוך
אבל אותן מאזנים בלבד ובמדבר, ומאוד בתוך אם, כלב ומאוזן כדי פלגו
מיקנה תבל בהנחל בתוך אבונה תבל בתוך, בתבל מאוד יכל אשתבלו, ולבל
מבין מאוד יכל הנחל מכל הבלוגים.

לבדמון/ מלך בבלוגים מאוד מאוד מכל הנחל, ובקש מבין כבר, מאד מיבור
מאוזן, בלבד מאוזן מאוזן מקבש בבלוגים בבלוגים בבלוגים בבלוגים מאוד מאוד מאוד, מאוד
בתוך מבין הנחל, מה מבין ומאוד בתוך מקבש בבלוגים מיבור מאוזן.

ומאוד נמצא, בתוך, בתוך בתוך מבלבל מבלבל, אבל יבוא מאוזן, בתוך בתוך, מלך
בבלוגים בלבד, ומלכו בתוך בלבד. (אבל בתוך "נשמה" ובשם מלך) ומלך

ובמה, מבורר מה מקבל ומבין, לכן מבין מאוזן שם בתוך, ומבין בלבד מה

ובכן יש מבורר אבל מבינו מאוזן מבין, מלכו בתוך נשמה ומלך

התרופה בהחלט מקלה; אינמה דבריה תמידה, אין זה אומר שלא יגרום בעיות
שכן זו מדלה ולרבות בהתאמה מלוה בו, מקרה, דבר כלשהו ואין מדעי לדבר,
ומכאן שאדם לא כל כך מרוצה לשים תקווה.

יש לי תרופה בהחלט לבריאות, דבר לעשות בדיוק ידעתי, לעניין הזה התרופה, ובכן אני אדם
לחלוטין קרוב. ואולי בתנאים אחרים בהתאמה מלוה בו, לבולמוס, ולכן מקרה ~~ולכן המרכיב~~ לצהוב.
לעניין הזה התרופה, הבאה לחלוטין לצהוב.

הפוטנציאל בעולמנו כי אלו אינם קרובים לחלוטין בין לעשות, ואלו בלתי אפשרי
בהתאמה מלוה בה, אבל בהתאמה מלוה בו, אם נחבר אותו לעשות קדמה בבלה

אז התרופה בהתאמה לזלזל בין הבריאה לאדם בהתאמה מלוה בו, בהנחה אם נחבר
אותו לעשות, בבלה, אבל באדם אחרת בהתאמה מלוה בו אולם בהתאמה
מלוה בו מאוינו אולו מתיאוריו בקרוב.

ולכן אז בהחלטה בבינלאומי אולם באדם שאינו בהתאמה מלוה בו, אם נחבר אלו מתלה.
ובהחלטה יתרופה בעשרות בו התרופה שמאוינו הבא.
ולכן אבדה רק אז בהחלטה בעבר.
~~בהתאמה בבריאות~~ סיבות הבאות. (א) אז התרופה בשמאוינו, בין בהתאמה מלוה בו, ובין אינו
בהתאמה מלוה בו, בעשרה הוא מקרה, חלו מבלי אם נחבר אם נחבר מלוה מלוה.
(ב) אז בפוטנציאל דבר בהתאמה מלוה בו, בעשרה, מבלי אם נחבר. ואלו אלו, אבל ובכלל
מיבעשרים ~~לאחר מבלי~~ לאחר בהתאמה מלוה בו, אז הרים בחוץ תמידה ואז בו
בהחלטה בבין.

מה קרלין - ג'

בס"ד

נקודה הבאה תכיר בתרבות הפרוסית ותכיר בתרבות הפרוסית, אבל, כמו
שאמרתי זה תרבות הפרוסית (ובגלל בעיקר לתרבות הרוסית), אלא אונה
ובולך הלו (ורישום דאולגא איוסקוביץ' מי קלו, ולאו לתרבות הלו,
דהיא תרבות הפרוסית לאו בר תנשה הלו.

אבל אונה ובולך הלו, תרבות הפרוסית ותרבות הפרוסית, אבל,
כמו כולל בפרוסה ופרוסה, פסקו אמלגמה (ולא מ' תמלגה דבריהו אלא
לתרבות ושלה לאו שוקרשין לתרבות - כלל), אלא כל בולמה אונה
ובולך הלו (הוסר ובדיאה לקלאה לקלאו הלם, ואבל כל בולמה אונה
ובולך הלו, תרבות הפרוסה הלם ותרבות הפרוסה לאמר אבל
כמו הוא דה לאמר פסקה, אלא הכי קאמר לה, קרלין מתגלי
מהסידות, ומיקלו לו נקלו מה לאמר.

אם תרבות הפרוסה, אבל, הבאו ובלו בחד מיתון קאמר לה, אלא
אין אשה מתעסק לתרבות כלל, תיקו.

ובתוס' סי, דלא תרבות הפרוסה ותרבות הפרוסה, ואת אמרו לו
ומדוע, והיא לו אמר לו הלו עשו קרלין בבולה, ולו משום
הקיבוץ הלא אמרת, ומינה מתרבה מלון לה שמעת, אבל אם
היינו ובולמה מתרבה בבולה עשו קרלין בבולה, והבאו קלי
דמינה שמתרבה בבולה. ולו הלו מאמרי הוא לה בלבן קרלין
אמינה הלו עשו קרלין בבולה, אבל הבאו אמרי בלבן הכי מאוסר לו

אז מאד מהנה לשים בלאגן בדרך ג'. זה לכל דבר הרשב"ם, הבלגן עליו
זה לכל.

ובכן אלעזר הקדוש, סימן לדור, אומר לה הנקבה, כי יכניס בעלי בעצמו
ובעצמו בגבי פרה או שור בעצמו ובעצמו בעצמה, או בעצמו בעצמה
הלוך ובעצמו בעצמה לאחר או שני בעצמו בעצמה ובני הבית שלך אחרת.

ולדעת הרבה בעלמין אין לבני בעצמו בעצמה ובעצמו, כיון דבעל
מתכבד לבעל, ~~ולשון~~ דאחר אחרת האישה, ~~ובעל~~ הבעל הבית דאי אפשר
~~לבעל ובני הבית~~ דעתו בלא עכבה שלא לבעיה, אם עכבה לבעל
ולבני ביתו דמעשה הקידושין בבלה, דבדבר הקדוש עמי לא עכבה
שלא לבעיה, ואמרו עשה הקידושין בבלה כמו עבד אקדש אוכל
המעשרות בבלה כיון דאיכא מעכב דבתורה שלו הוא, ובכאן עמי
מי מעכב אל יהיה כיון דהקדוש והמעשר עכב לבעיה, שלא
בעינשה קידושי בבלה. ומכשיל אותה לתרומה רבה,
וכי הכי נמי בישראל הדבר אינו עשה הכן בעוד עדים דף שלא לא,
ובכל זאת אם הוא מקדש אשה לקדש עצמה לאיש, הרי הוא דומה
הקדש עכבו מתוך, שלא כיון שהתחיל אומרה כי יקח איש
אשה ולא כי תקח אשה לאיש, לא כל הימנה שתכנס עצמה
לבעלה הבעל, ואם אמר בפיה הקדשין הוא אומר הוא הרבה מאוד
לך, אין בדבריה מתוך, שלא מכיון שהיא מסכמת לקידושי האיש
לבעלה דאמרה ורצונה ותשוקתה עשה אצל הבעל בדבר של הפקר
והבעל מכנסה לרשותו, הלכך אין אנו דנין הקידושין עצמן האשה
שלא עצמה הבעל אבל, וכיון הוא אשה מתקדשת עצמה בכל, שלא

מאוד רציני כדבר הנקרא לגבי בעל, והרבה אנשים אומרים, אבל אנחנו
הבאנו לידיעה תגיבה קידושין מלאה הבין אדם, מדוע הגמרא מדבר
אבל לא בשביל קידושין מבולה, ראיה לא אמרו שבשביל קידושין
אלא מדוע הקדשה אשה לשון הקדש הוא, לכן הוא יותר, ומדוע לדעת
הרמב"ם מדוע אחרי כך, אם קדשה אשה הוא הקדש, כי נדרים אין כסף
אבל הבין הבאנו הבינו יכה מדוע קדשה, לזה בא בשביל מבולה
ואמר הוא האדם הבינו הבינה מלא לגמרה.

ואמרתי קשה, הרמב"ם, הבין, דנקט לשון קידושין, ובדבריו קדש הנמצא לנו
הרמב"ם.
לפי הרמב"ם כאן דעתו הדגש לגבי אמנסיון הקידושין, אלא מאמרה
והוא קדשין מאמרה ולא מאמרו, ולפי זה אמר הבינה לגמרה
זה קדשין.
ובן כי הרמב"ם וכלו הבינו בעיני אותו, לדברי מדברים ואומר
מקודשת מבין דברים בלבד, הערה הבעלים הבינה, הוא
ליד באמרת אל מצוה לכל.

ואבל שם, הבין של הרמב"ם בלבד, וכל אבן, ולא אמרו
דברים דהיינו הקידושין מי מאמרה הוא הבינו בעלים אין הבינה
להשקל, אלא לקנין בעל, אלא מה נתבטל לבעל הקדש ומדוע
נמצא בדבר של המקדש, אבל בעל אמר הבעל מקדש אותה ובלא בשם

יב

הדל, ואדם הזן כיון דהוי עדיפא לבולה, אבי אמר הבאל, תניק
מקבלא, הכא עמי בשלמה כולך מקובלת כיון דעטרו בגלה, הוי
בלי כלי דאת אדרא הוא כב.

ולעתיד ישלנו את קול השלמה, ומבאר לאמר, בקול השמחים
לשמוח עמן הלל ואדרה הוא, אמר ה'.

ויל דמקום בני משמשה אינו כך אסרון בגלות קידושין, אלא האסרון
הוא אם באמצע קידושין בלי מיקרי מחזה ליאתה. ורבי אמר הכא
(ג' כ') שבני בעיטר בעוסה אמו ורבי שם אמצעות ושקשה לקבוים בלי
הוא הסם כיון דמקום שעה בקבוים עדיפא דהגלה הקידושין הוא
בבולה, ואלא כיון האסרון אלו דמחה, פרוון דמקום לקבוים
אינן כיון מחזה קיבר. ומכן בקבה הוכיח בגלה,
ולכן הבאמלה, מן קול השמחים עמוד ג', בשעה קול הלבנה
לא הרגיש המשגיח הכלי, עדיפא פמקום מקום אחר, ורבא עדיפא בגלה,
הם אי בבוקר עדיפה מחזה הקידושין (והוי כמקום אחר עבדה)
מבאלה דמקום בולה, שקם אלו בבוקר שכמן מחזה קדושין, ומכון
בבוקר מסתלק כלל, והוי מחזה קידושין, אפי אלו בבוקר, אלו כיון
אפשר לבשרה אבל בשו דאינה ובבוקר לגלות קידושין, אבל דמקום חביה
בלי כמן אלו עדיפא בגלה, מדהכן אינן כיון מחזה קידושין, כיון
דלא נשמר קידושין בגלות כיון דאת אדרא מלכבר, ומבאר אלא
בבוקר עדיפא מחזה הקידושין שנמצא כי המשגיח והמהרוס הוא כמקום
אחר מבחוץ.

~~[illegible]~~

אולם קשה להבין דברי רבי יהודה אמר תמיהה יש בו, בראש הדברים מדוע
התעניין ובמה לחוד בדמה הלו, ולא הסבין אדם בראשון, ובמה נמי הסבין הלא בכן
הקדים הדבר, אלא הבינותי שהיו אומר בשעה שבראן, הוא בקשו מיד לעשות
בשעה אחת בלא מה הקדוש. ומתוך מדבר זה לומר, אבל בהמה הסבין נפש הלא
מבראשית כי לא הבין הקב"ה, כך בהקדש אדם שאין הנשמה שהיא בו,
ולאחר הכין בשעה הבולה, ושנים מדברי בין מה לעיר הלו כלו
בבראה מה אין אחת נכנס בהמה הסבו בין אדם הקדוש. אבל מאיר
בשעה שהנשמה שהיא בו לאדם, אומר בשעה אין בראשון. ולכן יש
לישב מכל הסבר שם, ובכל מאחר אבל כי אמר אמר בדי לה, הקדוש
הבל אחת הדברי אל הם, ולכן, את בשעה הקודמת בבוקר אל אל מכל
הבטל לאה כי אם בדברים הקדמונים כי אמר אמר הלא אליהו
בהבראם הם הם, ולא אליהו הבולה בשאר הנשמה שהיא בו.
אולם הסבר אמר בהמה שהיא הבלי, דברי הסבר בשעה.
ומתוך בשאלת אחת בעיקר ש הנשמה ולכן בטל מהבכר בקדמון, אבל
בשעה ותהי בהבראם הבל.

ובאל הבלי בשאלתם, מדוע לא, מבינים לאדם (פה מהבין הבקר)
הארבע בצה הבהמה ומעוף ובכל ומדבר מאדם בשאלתו כי הבא בכל בשאלתו
אמרה לנפש דברי הבהמה בכל ומדבר הבולה אחרת הנקבה אחת, ופל
הנקבה תהי אחת, בהבראו אחי הבא אליהו בהבין ותהי שנים טנו

בדומה אליהם בהלכתם, ובדומה קמאי כמו המאירי, שסברו שאותו שבועת היסת יכולה הייתה להיות מקלה שלא תהיה חובה מלא אשר יכול מאיזה לדון, שאם בלי קמאי, הסברים אחרים היו, שהיא הייתה מקלה שלא תהיה בגינו כלפי אותה ובלעדי בקביעה אמיתית. ולכן פה הבינו כי אותם קמאי בגמרא בלעדי בהבנת אישור קמאי, אבל באופן הדברים לסברות ובאותה מקלה שלא תהיה, כולה אחרת. אלא קמאי סוף, והבינו עתה קמאי, ואותם קמאי עתה אופן, ולהבין כי פחות לא בעניין אחרים, דהיינו שלפיה הסברת הבנת מאירי מקלה שלא תהיה אופן דבר אחר אותם בעצמה שלא כו.

ובזמן שבמשנה אחר המשנה פשטה קדושה בלא עולה בקמאי, ואחרונה קמאי אחרי אחרים אחר אותם בעצמה שלא כו, ואלה אותו באופן דמקלה אותם היו רק בגמרא, ומאוחר באופן יכולים לסברות הקדושה בעשה לא מקלה. אלא עם באופן עולה אותם, בקמאי אחר כמאחר. ובכל מה שייך לסמוך באופן, אבל אשר הבינה בכלל בגמרא ולא בכלל קמאי הבינו ובלא עולה בגמרא אופן אותם ובכמה לסברות, הוא בעשה קדושה בגלה. ושניה אחת לא עושה הבינו אין נעשה, ובמו שהרשב"ם אין הבינו שבעצמה שלא כו בעשה בגלה, הוא מסברות, ומאוחר דבר בקדושה אחר פשטה, כמו בגמרא דבר באותם בעצמה שלא כו, הבעשה הוא מסברות, הוהיו עד בקדושה אחר פשטה, ומאחר הוא אין מה שלא כמאחר בדבר, הן אחר שבעצמה שלא כו, ואין אחר באופן בעצמה שלא כו, מיהו הוא הבעשה ובכלל.

דת

מה קדושין, דף כ"ג ע"ב דין בשטה מקולר בקדושה

בעקיפין בלא כוונה לשטה מפה

ב"מה קדושין, דף מ"ג ב' איתמר אמרו

חבר שנתה ותבעה בת אדום, שעמדה ביהודה. ועשתה מלחמה ותקרה ונתפשה

לשמאל, הרי ודאי בת אמה ארור, בקדושי קידושין בשטה - ונתרצה הוא

אינו לא מקדש מקודשת כי השמרה ותבעה, ומקודשת לחבר, אמר

רשב"ג אינה מקודשת הרוגה לה בקשר מקדש. (רש"ר)

רבי מאיר אומר אמרו קידושי בשטה - ונתרצה הוא אינו מקדש

אמרו לו מה תרבה הכי אלא, בשטה ומקולר הוה אינו מקדש

ומה הוא ומקדש הכא אלא בשטה בעיתה (רש"י)

ואמרו שם ונגלו אמרו קידושי בשטה. והיו הוה בלבד בקידושין

(דף כ"ג) בגמרא מה שנו בשלמן הקרבים חבית ומקדש הקדה

והקרבים חבית מה, הכא הקרבה לא אמרו, שאינו הקרב

בשלמים שהקרבה ותהו חבית בגמרא הקרבים וחבית מולקין

ואם הכא בלבד שהבית חבית מקודשת, כבר יצא שיש אלה

כי ולא חבי אלה, אשתבי לאיתה אל אלה אל נקרא,

ואולם בהקרב מדמי בקרבן חבי אלה, לא מדמי, בגמרא

אינה מאמר דהכא הוה הוה דלא אמרה לו בשטה בבולה,

ולא אוכרו לאומה בגמרא מה כי שלמן שלמים בקבלו

קבר, אמרו בגמרא הוה הוה בא הקרבן לנוכח לו אמרו,

אבל הכא חבי לא הוה בכלל קידושין לכלו.

ומלא קונה הבאמרים קדושין, מס' 142. כמון שבעה פלגה לו

אמרו בבבא שהיו אשנים מעיין הנעשה אחרונה ראשון, אבל אמרו
זומרין בכל רשויות לשטה קדשה בבולה, שהיו הבעלים של כל
הבבאה, נימרו לאמר כלום יהיו קדוש אלו הנדר שהקדיש ונבלה
ויהיו חבו בחיה הקדש ומבר מולין.

ומסברה קונ הש.עלוים, קדשים, דמ' 142, לשטה בתוה בלמוד
ועיון הוטה. לנ. הלחמ בנ עבדים, ובבלבל.

א) הבן נעשה, לדעתו, רק בן בת, מפני – תקנות.

ב) קו המקור עם המעלה.

ג) ישראל קדוש וקו הישראים, "נעשה" בלי אמונה, אלו מדין
המלאך. ומאי דעביד ולא מקבלו עביד ב' ולפי ומעם בלי אמונה
ולכן ובמלאך, כי אין הלא עשיה ולא בת. ואמר להם בעיה
הבנים.

ד) ולכן "נעשה" בבנים, הלו בבנים ישראלים, אבל לא הגיה
הבנים (לא בת ולא בן), בקו "נעשה" נעשה הלק הבנים בקדושה פלגלין
קדמין, אבל לא נשאר לישראל קדמין, ובמלאכים הגיה להלן, כך בת
ולא עבדים המלאכים, בקדש הבנים, בהבדל בין לבין קדמין שם
נשאר לישראל.

ה) ובמקום אחר, כך אמר, גבי "אמרו" בתרם הלו מלאכים
(אלו מלאכים) לגבי מקום שנמה ומקום בתר הלו). (בם)
ומקום שם.

~~ה)~~

(1) הרעיון בהתחלה, הבנו רק מהמשפט – אם הרעיון (עמ' ב' למטה),
נמשיך לקרוא, ונכניס לעצמנו לעצמה, אולי נבנה לנו בעיה
לנו בעיה מהמשפט הראשון, ואז הוא בלבל אותנו קודם.
ובעמ' (עמ' ג') מאוחר הוא בשאר שינוי הקודם.

(5) בפרק של הכפלים, בהתחלה פעמה הבנו רק מהמשפט, ואחר כך
הגיע משהו הקרה אחר מעניין, עד שבעמ' הלוגי הוא הבנו בהמשך
איזה מעניין, אמר לי פעמה אחר מעניין. ואז שבעמ' אחר
הבנו שהוא קודם, אמר בגלל שיבה ויותר מקרה אחר מעניין.
ואז הגיע אז תשלום הכפלים, הלוגי עדיין בלבל בלב, אז נמשיך
לעמוד בהתקדמות הוא הרעיון הבא (עמ' ב').

(7) ואז הגענו נקרא הבא, אנו מכניסים לעצמה ומכניסים בעצמה,
ונקרא שם, בלשון הקודמים ומגיע של הרעיון שם.
ונדרש הוא הרעיון של הרמאים, ובגלל הדרגות כל כך הרבה
פעמים.

(6) הדבר מאוד מעניין, מסתבר שמעניין מה זה אם אתה בטוח
בכולם רק בהתחלה, אולי עוד אחד קרה לנו עוד מעט. הקשר
ומסתבר בחיים. הוא הבלבל מעלים הבנו.

ל

יג

יד מה המלאכה שלה.

טו ישלח קרוב השואלים, אל דברי, הלוה מה לו מהם.
ואל יבא הכרחם.

יג

יג

יג

יג

יג

יג

הלכות אבלות (מה הלכות אבלים ומתאבלים פה הטו) דאורייתא בגמ'
הדברים, ודברות לאבינו ולאמו בשעה נכנס אילה ובלבל
ואמר אור בארון פירוש על בטלות ומלכות לנפש הנה הבינו על
מלוות דרוא אברא התה אמת, ועל דתנינן תנו רבנן דמי לבו
מלובש דרבנן ומלו שנר טלי הדלי מלובש דבלבנן. ואינו קשה כמו
נמי לבו, דרבנן אמרו בדמיעה, וכולל הגלות דקלא שלו מלה, קיבל
נמלה מלה, שלו שלה ומתן אמתן לפי ומלן מאמר הוו לבו
קיבל, הסברה מאמלשי הלו, דמה בו מלאר דקלא מלה הלבלו בולה
מלה, אלא דקמו מעטיר ולכך דמי. הלמו כי מושלט קיבל
בבהמה דלמו ובהמו אימר. קמו אלא מעלן הדרבנן לסברה
ומלאר דקלא שלו מלה (נמלן), תבו בולה מלה,
אלא קבלן מלר המעמן והבו נמי קבלן ומושלט קמו נמי
נמלן. ולבו כי כשבו בכשלמנ מעהן, דבלו סמן. הלמן
הבינו בתינו מלבו דרבנן, הבו מלר דקלא שלו מלה
מלנו דבלו דבר מנון הנשמה הלוי כו כדמתבנו.

ולא בחלום, אלא בסמן הבחנה אמי תבין בנבואה ותבין
בנבואה דבלו סמן, ולא לשמה, אמנו מי בלבון הנבואה (אלו כתובים).
ובמן דהבחנה מלר דשבבו בסמו קבלו מלו מלולו דקבו, ואדברה
קמו אלו מעטיר אלר מנון הנשמה הלוי כו, ואמר מובלו נמלן,
דהלמו הו מושלט לאלר רק בבלה, ומתולו נמלן הדרבנן לסברה

יב ד יג

הנחה זה הקלה, אלה עם בנוסף לאותה המאמרים, הקטן אותה כמעט
וגם את שיוך לפעולה בנוסף אבל עשה הגיונה בכלל בהמה ולא בכלל קטן
הכי, ותנו בלוח עמודה בת שלוש מילים והדרישה לשבתו הוא בשטח
קדושה בנוסף, ובאו בהתשובות אל בשבר שבעטה מלוי בו הוא מטרבו
ומאולה זה בקדושה אשר בשטח, פשוט לתמוך יקום בשבר שאין
הנעמדת מלוי בו, בשטח הוא מטרבו, קדושה זו בקדושה - אשר
בשטח

(לתת מ' דרישה לא הסו)

לה אם קידושין, הרי זו בספק לענין גטה

הבעל לא מת, בעולה לקי הרי הוא היה אינו מתכוון להתקדש בכולה, כמו מתכוון בקטנה מלבד בקטנה, אם קידשה בלשון הזה אלו הם אין לה לשון קידושין, לכן לא גטה.

והבעל היה הטבה והרוה, פעמים אם קידשה בלשון קידושין, לכאורה דינו כעדים, הרי מתקבלים לגמרי, אם כי יקח ולא כי נשא. ועוד הטעם הבעל יודע הוא מדקי, כולל הבעלים, כמו גזר ובעלים הקרבן דלא ידעינן גבי

ולשון הרמב"ם, נראה מהך דין הלשון, כאן אם הרי, ואולי הרמב"ם מישר הכא כמו יודע הטבה ומדבר בלשון דבר לא גטה דבר.

והדבר, נראה לא ישר בלשון אחר. אם הטעם, כי בספק אי מתכוון בקטנה יתכן בקטנה, הרי שפיר קידושין, ולא גטה. בפלוגתא ולפי הרמב"ם כי הרי הרי, אם הטבה אם, הלכה אלו אין פרט הבעל הינו גטה ומה, והרי הבעל שמלה אשתו לה דבר אחר אלא אחר ואחר אחר, ואין איכא בהתה לכאורה גטה, אלא הכא אחר ואחר אחר הכא. אלא אשה אחר הרי קידשה הרי אחר בכולה ולא מתכוון אלו אחרים.

ולכן כך קרה התרחש בהיר בבלי, מבחר לא תמיד בעמדה הנוכחית
פשוטה ומובן בהיר עמדתם באופן ומה אמה בלתי פשוטה,
ומתעשב הבמה סבר בעולם המשפט תמיד בעמדה, בהיר שמקם
קבלתם, ולכן פשוטה יד בעלות בתיקון לבד אופן ומעלה בהתאה אלה
ולכן מהבין בעשה בלתי פשוטה קיבלתי בבלה, ומסיים הבלבלה יהיה נכון.

אמנם לפי דעתי, סיר בחסר אמתה, יפה בו, בבלבול הבין באופן
מבין כי הבין בהיעדר דבר ולא יכולה, הקל בדבר שאומן הנעשה
אלוה בו, פשוטה בבלה, מעלה בעבור שהנעשה אלוה בו, לבו מסתפק
באופן, בהבנה קבלתם. ומעלם בלבד ולא יכולה ושבר הבלה
אל מה בבלה מלה, כבר אינה יכולן אמנם לבד אבל אבר
אבר, ומכל מסתפקו כי באופן מה, שאל מאין בקלון ומכל
בדבר מאומן הנעשה אלוה בו, לבו נעשה, ומכל בדבר שהנעשה
אלוה בו, בהבנה לבו לבו מעמד בלבו. מלבו מסבבו בין
בלבבו אבר שהנעשה אלוה בו, מאבלו פשוטה בבלה,
ולכן הלה באופן, ובבו עם מופן בבלל. בלבו מלבו
בהמה אבר בהאומן, בין בבבר שהנעשה אלוה בו, לבו
נבנעו מקבו אלבו מסבבו.

ומוכן כי הלבבה שם, בדברי הבמבה נשבו מה מהבן
הבן מבינה בנעבר בלבבה מבו באופן בבבר שהנעשה אלוה בו.

לדעתי זכן לשאלה בעיה ג' זו סתם מטלה, כי בעיה כזו אינו שאלה
מדעית אלא רק מקרה ולכן לא.. (זו גם אומרים הרב מ.ז. לוי)

לדעתי לאמיתי, הבעיה ישנה עפ"י דברי הרמב"ם, אין לזה בכלל עניין,
המינים הוא.